

✠ POČHAJ BÓH

ČASOPIS EVANGELSKÍCH SERBOŮ

11. číslo

Budyšin, november 1979

Lětnik 26

Wuměraca přiroda napomina nas, na našich zemřelých spominać: Woni su zašli do Božehu lubowaceju rukow!

Bóh stwori čłowjeka sebi k podobnosći (1. Móž 1,27)

Prědowanje, zložene po bibliskim hesle za tute lěto, z kotrymž so farar Siegfried Albert (Hrodzišćo) na serbskim ewangelskim cyrkwiniskim dnju w Minakale jako komisarisiski serbski superintendent předstaji.

Wědomosć móže wuličić, kak dołho čłowjekojo hižo na zemi bydla.

Wědomosć móže nam tež prajić, kajki napohlad je čłowjek prjedy měl.

Wědomosć móže hišće wjele wo

čłowjeku prajić, ale štó čłowjek poprawom je, njeje hač do džensnišeho prajić móhla.

Swjate pismo pak nam něšto k tomu praji. Tak je napisane w 1. knize Móžesa na 1. stawje w 27. štuće:

Bóh stwori čłowjeka sebi k podobnosći.

Wo tym chcemy džensa přemyslować.

Naša sada, kiž je hrono lěta, nam praji: Čłowjek je bože stworjenje kaž

tež rostliny a zwěrjata. Čłowjek sluša sobu do stwórby – je džěl božeje stwórby.

A tola je z čłowjekom něšto wosebiteho. Čłowjek je wjace hač wšitke druhe stworjenja: Wón je podobizna Boha! „Bóh stwori čłowjeka sebi k podobnosći.“ Ale w čim wobsteji tuta podobnosć?

Dokelž je lóšo prajić, w čim nje-wobsteji, tohodla praju najprjedy něšto wo tym.

Podobnosć z Bohom njewobsteji w zwonkownej postawje. Čłowjek njeje fotografija Boha, přez kotruž Boha spóznajemy. Podobnosć tež njerěka, zo smy kaž Bóh, jemu runi, tak zo móžemy runoprawni partnerojo być. Čłowjek tež njeje božej bytosći podobny. Wšo to njeje mēnjene, hdyž rěka: „Bóh stwori čłowjeka sebi k podobnosći!“ Ale što to potom rěka?

Čłowjek je jako jenički w stwórbje nadawk dóstał, sebi zemju poddanu sćinić. Potajkim je čłowjek Bohu podobny w tym, zo nad zemju knježí. Wón potom Boha na zemi zastupuje. K tomu je tež dar dóstał, sam stworićel być. Wězo nic tak, kaž zamóže to Bóh, zo by z ničeho něšto sćinił. Naša stworićelska móžnosć leži w tym, zo móžemy přeměnić, štož je nam date.

Z tym pak je hižo to druhe prajene: boža podobnosć njeje za nas jenož dar, ale tež nadawk. Dar a nadawk slusatej přeco hromadže. Ja njewěm, hač w našej serbskej rěči slowo nadawk a dar hromadže slusatej. W němskej rěči je to spóznać: „Gabe“ je tež „Aufgabe“.

Naš nadawk je potajkim, sebi zemju poddanu sćinić; nad zemju knjezić. Ale to ma so stać w božim nadawku. Wšak smy boži zastupjerjo na zemi.

W starych časach su móćni kralojo, kiž nad wulkimi krajemi knježachu, swój wobraz na wšelakich městnach kraja postajić dali. To bě znamjo za to, zo tutón kral nad městom knježí. Čłowjek je tajki „wobraz“ boži na zemi – je znamjo za bože knježstwo. To rěka, zo čłowjek w božim nadawku na zemi knježí.

Čłowjek knježí w božim nadawku, to woznamjenja, zo smy jemu za naše skutkowanje zamolwići. Potajkim njemóžemy na zemi činić, štož MY chcemy, štož so NAM dobre być zda, ale to, štož Bóh chce. Po božej woli mamy knjezić. Z tym je prajene, zo mamy naše dary a kmanosće za to zasadźować, zo so naš swět polěpši a porjeński. Za džensniši čas to rěka, zo mamy so za to zasadźić, zo so hlód, (Pokročowanje na str. 2)

Dopomnjenki a přemyslenja

Jako mje nowy redaktor našeho časopisa prošeše, něšto k składnosći rozžohnowanja našeho superintendenta G. Wirtha ze zastojnstwa napisać, drje hnydom pripravich, ale potom pytnych, kak ćežki tajki nadawk za lajka (tu woprawdže we wěrnym, ale tež wjacorym wuznamje słowa!) a tež wo něšto młódshego je!

Nochcu tohodla džělo superintendenta abo fararja hódnoćić, skerje so wobmjazuju na dopomnjenki, zhromadne dožiwjenja, kotrychž bě jich poprawom dosć.

Hdyž so tak na počtate lěta w tutym zwisku dopomnju, potom však najprjedy myslu na zapokazanje fararja Wirtha do zastojnstwa serbskeho superintendenta. Sym tute hodžiny jako hólčec dožiwił. Kajki začić zawostajichu na mnje tehdom atmosfera, wulka ličba serbskich fararjow a hosći! Ženje njebych sej tehdom džensnišu přeměnjenu situaciju w serbskim ewangelskim žiwjenju předstajić móhł. Kak džiwach so, hdyž nowy superintendent potom zwonkownje tak mało mojim džěcacych předstajenjam wo wyšim cyrkwiskim zastojnstwje wotpowědowaše! Na příklad — tak cyle bjez

zhromadne předewzaća ze superintendentom husto bjez napinanjow abo překwapjenjow njewoteńdžechu! Njeje nam škoda! Štó njeznaje hišće přenje awta superintendenta, kaž BMW „Dixi“ abo „Adler“? Tute jězby wězo njeběchu ničo za čučiwych ludźi. Tak dyrbješe w horach Sakskeje Šwicy jedyn wulězc a za awtom horu horje běžeć, dokelž njeby „Dixi“ to hewak dočinił!

Jónu stejachmy mjez Gródkom a Wojerecami na tehdom hišće poměrnej čichej dróze, dokelž so z „Adlera“ přědku jenož tak kurješe! Woda bě wuběžala! Ale kajke mějachmy zbožo: do toho bě so deščowało a při dróze stejachu luže. Z tyčń čerachmy z małym sudobjom a dale džěše...!

Myslu na kónčne słowa na cyrkwinych dnjach, kotrež běchu za mnje stajnje słowa duše. Njezabudu, kak so superintendent wo žiwjenje na tutech dnjach přecowaše.

Druhdy smy so wězo džiwali, stonali abo samo so trochu hněwali, hdyž nas nadobo před hotowe fakty staji a rozsudy abo hdyž nas krótko do termina wo přewzaće nadawka prošeše. — Potom nam zaso přewjele sam činješe! Ale — nětko sprawnje — prašam so Was: Smy so docyla tak wo to přecowali, džělo wotewzać abo w

(Pokročowanje ze str. 1)

nuza, hubjenstwo a wuklukowanje na zemi wotstroni. To móže so na příklad stać přez wotstronjenje njesprawnych strukturow.

W božim nadawku nad swětom knjezić, to tež rěka, zo so staromy wo škit našeho wobswěta, bjez kotrehož być njemóžemy, zo přirodne surowizny zamolwiće zasadžujemy a podobne. Potom smy woprawdže Bohu podobni, a to rěka: potom pokazamy přez naše zaděrženje něšto wo Bohu — smy přez naše skutkowanje za druhich znamjo za Boha, wotblyščujemy božu krasnosć.

Z tym njetworimy paradiz na zemi. To hižo tohodla nic, dokelž smy přez hrěšny pad podobiznu Boha womažali, abo hinak prajene: dokelž smy hrěšnicy, kaž wčera, tak tež džensa a jutře.

Boh stwori čłowjeka sebi k podobnosći!

To njejsmy wjac — přez našu winu! A tola ja praju: to móžemy zaso być! Jězus nas zaso k podobnosći z Bohom přinjese. Wón to čini přez wodawanje hrěchow, kotrež je nam přinjesl přez swoje wumřěće na křižu. Tu so pokazuje boža lubosć k nam, kiž nas njezacišnje, ale (jeli so Chrystusej dowěrime) nas znowa k podobnosći Boha čini! — Hamjeń.

To je katolska cyrkej w Zdzęry, hdžež je přecel ewangelskeho Serbstwa, bratr St. Nawka, z fararjom. Tež mnozy katolscy Serbja čitaja naš časopis.

křiža na talarje? Džensa však to hinak posudžuju!

Džakowny směm być superintendentej Wirthej za přenje a hluboke posrědkowanje rjanosće našeje domizny a pokiwy k serbskim stawiznam. Hišće džensa sym duchownje wot toho žiwy! Tute zeznajomjenje z domiznu stawaše so na jězbach po Łužicy, kotrež běchu nuzne dla přihotowanja cyrkwiskich dnjow abo wosadnych wulětow. Tehdom běše za mnje hišće cyle samozrozumliwe, zo so potom po kluč dže na faru, hdyž zawrjenu cyrkej namakaš. To běše ločki puć. Tuta ločkosć mi džensa trochu pobrachuje — je to wosobinski problem — abo?

A kajke běchu to tehdom jězby — poľne dožiwjenjow wšelakeho razu! To však mi druzy wobkruća, zo

měrje rozsudne wěcy sobu rěčeć? Njejsmy hustodosć wurěče měli? Njejsmy so bóle z tym spokojili, zo však so wón sam wo wšo postara!?

Naposledk so na poslednje zeńdženje dopomnju, hdžež chutnje wo nas nastupowacych problemach rěčachmy. Na mnje zawostaji začić, zo superintendent při wšěch svojich nahladach wotewrjenosć pokaza. Njeje to dobry zakład za přichodne, nadzijomnje zhromadne, džělo? Myslu, zo zmjeje „superintendent na wotpočin-ku“ w takrjec swobodže bjez zastojnstwa dosć nadawkow a tež dosć móžnosćow, aktiwnje za serbske ewangelske žiwjenje skutkować. Trjebamy jeho pomoc a jeho nazhonjenja!

A nic naposledk trjebamy jeho — jeho, kajkiž je wón přeco by!

dr. Herman

Jězus wuswobodža z djabołskeho wobkruha!

Prědowanje na tekst Luk. 6, 36—42 w Cieplicach zdroj njedzelu, 8. julija 1979 („serbski bus“).

Na spočatku přečitach pólsce někotre štučki z w Pólskej jara wob- lubowaneho poema we wjeršach „Pan Tadeusz“ wot Adama Mickiewicza. W epilogu praji wón, zo je za Polaka někak w lětach 1820 jenož jeničkeje domizny: raj džěcattstwa. Tam jenož ma wón, kaž praji Mickiewicz, „trochu zboža“. Hewak plaći za njeho zasa: „Čłowjek je čłowjekej wjelk.“ Tuta sada steji tež na pomjatnej tafli před blokom smjerce w Ošwiećimje, kotryž běch jenož dwě njedzeli před tym wopytal.

Naš tekst poskića nam alternatiwu, druhu móžnosć:

1. Jězus wuswobodža nas z tutoho čertowskeho, djabołskeho wobkruha přez nadměru lubosće! Jězus ma fantaziju za rjany přichod čłowjestwa: WÓN widzi čłowjeka tajkeho, kajkiž wón budže, kajkiž móže čłowjek być! (Kelko rezignacije, kelko čłowjekow a swět-špatnječinjenja je runje mjez nami křesćanami!) Jězus poskića nam nowe žiwjenje, přewinjenje zasadu, zo je čłowjek čłowjekej wjelk! Što rěka to za nas?

2. Přiwzajmy tute wjesole poselstwo wuswobodženja! Pytajmy w sebi dobrotu. Naš tekst: „Budžće milosćiwi... njesudžće a njebudžće sudženi, njezasudžće a njebudžće zasudženi...“ rěka: Tak, kaž čłowjeko ze sobu wobchadžeja, tak so zasađnje z nimi wobchadža. To rěka: Mój dobry nahlad wo sobučłowjeku je za njeho rozsudny! Ja móžu za

njeho byč njebjesa abo hela.

Jězus woła nas do noweho žiwjenja, wón poskića nam Bože kralestwo: Čłowjek je čłowjekej přez swoju dobrotu njebjesa na zemi!

Cyril Pjech

Modlitwa młodeho Afričana

Knježe Božo, motamy so w našich přečach a sonach, kotrež pak njepríbližuja nas ani wo kročalku k Tebi. Naše přeća su kaž trubny, njejsu motory, sony su zespínane borzdy; Twoje přikazy pak nas pohonjeja k Tebi.

Knježe, my so džakujemy Tebi, zo to wěmy.
Daj nam to tež začuć.
Daj wšemu, štož smy, přihłosować Twojim rozkazam!

Knježe, my so džakujemy Tebi, zo sy nas stworil, z hruzla hlíny.
Hižo Twój wodych bě njezrozumliwa malosć.
Džakujemy so Či, za čelo, za krej, za rozum a za dušu we nim.

Knježe, Ty njejsy stworil tole čelo jenož za nošenje drjewa, za měšenje betona, za wodženje awta, za sydanje w bėrowach.
Tute čelo chceš sćinić za swoju swjatnicu
Knježe, a naše hlowny njejsu čumpjele: přeća, přeća, přeća.
Naše zmysly poprawom pytaja jenož same sebje.
Ty pak sy je napjatl na sebje.
Džakujemy so Či za to.
Daj rozpadnyć tomu palastej

[z hardosće,

kiž druhdy ze mnje bujnje rosće.
Tej prózdnjeńcy ze stracha, hluboko we mni.
Tomu městu zabawow w mojijmaj wočomaj.
Tomu kinu chcyciwošćow —.
Knježe Božo, prošu twar swoju swjatnicu we mni.
Nic z mojih přećow, ale ze swojich přikazow!
Hamjen.

Z němčiny rwl

ČITARJO PISAJA

Luby přećelo, dokelž wospjet w „Pomhaj Boh“ prosyš, zo bychy ludžo dopisowali, sčelu Či dvě mjeńšej wěcy (k lětu džěsća a wopomnjenju posmjertnin Čišinskeho). Dale w zajimje našich čitarjow naležnje prošu, džiwac na lěpšu serbšćinu. K tomu přispomnjenja w poslednim čisle PB, hdžež su strašne germanizmy a skepsana rěč. Naše časopisy a nowiny maja lud tež rěčnje kublać! Nastawk J. Malinka wo bamžowym wopyće w Pólskej je dosć dobry.

Přečelnje strowi ...

Moderne basnje

Je to zajimawy zjaw, zo runje w džzensnišim techniskim času so młodži ludžo přimaja pjera a pisaja — basnje!

Mamy hižo cyły rjad serbskich wozjewjenjow z basnjemi młodych ludži, kaž na přiškad „Zelene hubki“ Benedikta Dyrlicha abo „Kusk wuznaća“ wot wšelakich młodych serb-

Werner Juza, znaty Drježdžanski moler, stwori tute koprowe wumělske předstajenje. Wone dyrbi so rozpominać!

skich basnikow. Smy Ludowemu nakładnistwu Domowina džakowni, zo tak spēchuje młode serbske basnistwo!

Druhdy so młodži křescenjo tež pjera jimaja, zo bychy so na basni pospytali, kiž ma wobzah nabožneho razu. Tajke basnje wozjewiće njeje wězo nadawk swětneho nakładnistwa, ale je naš nadawk! A smy džakowni, zo chcedža młodži ludžo za nas pisać! A my starši chcemy na nich sluchać, napjelnjeni z radosću, zo njeje ewangelske Serbstwo jenož stare, ale zo ma tež młode hlowsy!

Ale kak sluchamy na tute młode hlowsy? Njeje to stajnje lochko, a chcemy tohodla tež stajnje zaso z basnjemi přinjesć wukładowanje basnje.

Džensa předležitej redakciji dvě

Zhromadny faktor

Młody matematikar, w křescanskej swójbje bě wotrostl, hižo zdawna měješe so za

[bjezbóžneho, powědaše kolegam wo swojim

[wuwicu:

„Po času pytnych, zo móžeš Boha wuspinkować.“
„Jako zhromadny faktor“,
doda jedyn z připosluchacych.
doda jedyn z připosluchacych... rwl

Wěsće hižo ...

zo ewangelscy Serbja cyłu bibliju w Hornjej Lužicy dostachu w času wot 1728—1905 w 11 nakładach? W delnjoserbskej rěči bu biblija dwójce wudata (1824 a 1868). Přeni přełožk cyłeje biblije za katolskich Serbow wuńdže w třoch džělach (1966—1978). zo su džěla Lenina a biblija najbóle přeložene knihi na swěće? Po katalogu UNESCO (podorganizacije UN —

tajkej modernej basni. Jedna, modlitwa młodeho Afričana, je přełožk z němčiny. Wona wozjewi so němsce w zešiwku, w kotrymž móžachu so wosady přihotować na hlownu zhromadźiznu Lutherskeho swětowego zwjazka 1977 w Daressalam. Druha baseń, „Zhromadny faktor“, je wot młodeho čłowjeka, kiž so za pismikami rwl chowa, sameho napisane.

„Modlitwa młodeho Afričana“ je

baseń, ale bóle je to modlitwa! A dyrbje-li sej přeć, zo so ju mnozy modla! Njeje tež pola nas husto tak, zo nas naše materielne přeća cyle wobknježuja? Zo tež naše druge přešwědčnja damy jenož wot tajkich „přećow, přećow, přećow ...“ postajeć? Tajka baseń dyrbi so potajkim modlić, přemyslujo, rozpominajo modlić, stajnje zaso modlić! Pospytajmy to raz! Sćinmy tutu modlitwu raz něšto dnjow za našu rańšu abo wječornu modlitwu!

A „Zhromadny faktor“? To je najprjedy chutne přemyslowanje wo wažnym prašenju: wo Bohu! Šwika so „ateizm“, kiž sej to prellochko čini. Či připosluchacy su najskerje tež ateisća, ale tak lochko kaž tón młody matematikar sej to njesćinichu!

C. Pjech

Zjednočenych narodow) w Parisu (žana „komunistiska“ organizacija!) buchu biblija do 286 a Leninowe spisy do 201 rěčow přeložene.

zo je najbóle přeloženy awtor rjaneje literatury Shakespeare z přełožkami do 97 rěčow? Jeho slěduja Homer (42 — tež do serbšćiny!), Goethe (35) a Molière (29). Mjez najbóle přeloženy spisowacelemi našeho časa staj lawreataj Nobelowego myta: Čilčan Pablo Neruda (35) a Indičan Rabindranath Tagore (29). Do najbóle přeložonych awtorow džěćaceje literatury slušataj Jules Verne (164) a Jack London (140).

zo wot wšitkich horjeka mjenowaných awtorow so w běhu zaštych 100 lět džěla do serbšćiny přeložichu? Hakle lěta wuńdžežu „Předžiwne dyrdomdeje knjeza Antifera“ wot J. Verne (507 stronow!) w Ludowym nakładnistwje Domowina w serbskej rěči (z francošćiny přeložil Albert Wawrik).

Z WOSADOW

Hrodzišćo: Poslednju njedzelu w awgusće zetka so naš mandželski kruh k wosebitemu zarjadowanju. Chcychmy jónu z našimi džěćimi hromadže wjeseli być, spěwać a hrać. Započachmy z nutrnošću, w kotrejž wo bojosi přemyslowachmy, wšak hraje bojosi w žiwjenju (wosebje mjeńšich) džěći wulku rólu. Po tym zahajichmy wjesole hraće, hdžež buchu dobyćerjo tež mytowani. Wosebje zwjeselace bě, zo njehrajachu jenož džěći, ale zo tež starši sobu činjachu. Tak so čas ruče miny, a hižo čakachu na nas tykanc a kofej. Na koncu dnja zhromadźichmy so k polonejzy a čehnjachmy tak přez faru do farskeje zahrody. Za zhromadne spěwanje bě sej naš kantor swoje elektriske byrgle sobu přinjesl a přewođeše nas na nich na wustojne wšaňe.

Hrodzišćo: Po dlěšej přestawce zetka so tu kónč septembra kruh „Młodych serbskich swójbow“. Farar Albert bě nas na swoju faru přeprošyl. Wón bě tež organizator programa, kiž měješe tři hłowne dypki: Farar Albert rozkládže nam koncepciju swojeho skutkowanja jako komisariski serbski superintendent a rozmołwjachmy so wo tym. W druhim dypku rozjimachmy dokładnje dotalne přenje tři čísla našeho „Pomhaj Bóh“, kotraž běchu pod redaktorstwom fararja Pjecha wušli. Přindže mnoho dobrych namjetow za skutkowniše wuhotowanje našeho časopisa. W třecim dypku rozmołwjachmy so na zakładze nastawka fararja C. Pjecha w swětnych novinach jara zamołwiće a derje wo problemach křesćanskeho žiwjenja w socialistiskej towaršnosći. Bě to jara dobry a konstruktiwny wječor!

Rakecy: Wobraz na tutej stronje pokazuje někotre wopytowarki „Po-
połdnja za starych wosadnych“ w

farskej bróžni (dalšich wopytowa-
rjow pokazamy w jednym z dalšich
čísłow!). Słyšimy přednoski, widži-
my swětłowobrazy abo mamy nutr-
nosć. Při kofeju rěči so serbsce a
němsce.

Hodzij: W Křižnej cyrkwi w Drjež-
džanach je we wokomiku wustajeńca
jědnaće drjewjanych plastikow a po-
stawy zrowastaća. Tute nastaja so
potom w našej cyrkwi, hdyž budžeja
tu wobnowjenske džěla dokónčene.
Wumělc Friedrich Press z Drježdžan,
kiž woswjeći 6. septembra swoje
75činy, stwori tute postawy wosebje
za Hodzijsku cyrkwinu rumnosć.
Jědnaće drjewjanych plastikow před-
staja 11 japoštołow. Wone pak njesu
čělnje – jako postawy abo wopraw-
džite podobizny widžeć, ale kaž ku-
luchi a symbolisce předstajane. K to-
mu su wšelako pisane-lužene. K to-
mu přindže hišće wołtarne blido,
kotrehož powjerch twori dwanaće
wohnjow – pokaz na swjatki. Poz-
džišo přidruži so hišće wěko klětki
w podobje hołbja za staru klětku – smy
na wšo to wćipni!

Hodzij: 17. awgusta woswjeći knje-
ni Augusta Pannachowa rodź. Fitz-
mannec w Žičenju swoje 90činy. Wo-
na je wot započatka swěrna čitarka
našeho „Pomhaj Bóh“. Džensa trjeba
wona za to wězo lupu, ale wona čita
jón dale! Swoju domjacosć zastaru-
je hišće sama a je stajnje hišće stro-
weho ducha, jenož něšto wótrfišo dyr-
biš z njej rěčeć! Přejemy jej hišće
dobře a zohnowane lěta, wjeselo nad
žiwjenjom a džakownosć za kóždy
dzeń, kotryž jej Bóh spožči! – „Pom-
haj Bóh“ so přečam za swoju swěrnú
čitarku přizamkuje a přeje sej mno-
ho tajkich swěrných!

Hrodzišćo: Naš lětuši wosadny wu-
lět mějachmy njedzelu, 19. awgusta.
Za 90 wosobow našeje wosady to rě-
kaše, zo dyrbjachu na tutym dnju ra-
no zahe z loža, dokelž busy hižo 4.30
hodž. na nas čakachu. Zo njeby
ničt předaloko na bus měł, jězdža-
chu busy po wšěch džesac wjeskach

našeje wosady. Dołho bě tuta jězba
hižo planowana, a kóždy bě so na tu-
tón dzeń wjeselił. Tak so podachmy
wjeseli na puć. W Eisenhüttenstadće
snědachmy a po tym jědzechmy dale
do Frankobroda, hdžež naše busy na
torhošću zastachu, zo bychmy sebi
radnicu wobhladali. Dokelž njebě da-
loko, džechmy tež hišće k Wódrje, kiž
je tam hranica k Ludowej Pólskej.
Po tym zo běchmy zaso do busow za-
lězli, podachmy so na puć do Bad
Saarowa k Scharmützelskemu jězo-
rej. Tu běše najprjedy dosć časa,
piwko wupić, wšak bě skoro kóždy
lačný. Dołha jězba a bože slónčko,
kiž na tutym dnju rjenje swěčeše,
běštej k tomu polěkowałoj! Po wo-
bjedže podachmy so do małej lóžce,
zo bychmy so trochu po jězorje wo-
zyc dali. Rjany bě to napohlad:
płachtaki a wšelake druge čolmy zet-
kachmy a při brjóhu widzachmy wje-
sole kupanske žiwjenje. A hižo bě
čas za kofejpiće! Po tym podachmy
so zaso na dompuć. We Wojerecach
hišće powječerjachmy a wokoło džě-
saćich běchmy wšity zaso doma.

Naši wosadni, kiž kóždy lěto sobu
jědu, so wjeselachu, zo běchu zaso
tajki rjany dzeń dožiwili. Mnozy so
hižo na naš přichodny wulět wjesela,
kiž změjemy, da-li Bóh, k lětu.

Serbske bože služby w nowembur 1979

4. 11. – 21. njedzela po Swjatej trojicy

Klukš 8.30 hodž. kemše z božim wotk.
(sup. n. wotp. Wirth)
Połpica 10.00 hodž. kemše z božim
wotk. (sup. n. wotp. Wirth)
Njeswačidło 10.30 hodž (!) kemše
Budyšin 9.00 hodž. (wos. farar Albert)
Budestecy 14.00 hodž. kemše z božim
wotk. (farar Böttger)

11. 11. – 22. njedzela po Swjatej trojicy

Huska 10.00 hodž. kemše z božim
wotk. (sup. n. wotp. Wirth)

18. 11. – 23. (předposlednja) njedzela po Swjatej trojicy

Hrodzišćo 8.30 hodž. kemše
(wos. farar Albert)
Minakaš 8.30 hodž. kemše
(wos. farar Feustel)
Poršicy 8.30 hodž. kemše z božim
wotk. (sup. n. wusl. Wirth)
Budyšink 10.00 hodž. kemše z božim
wotk. (sup. n. wusl. Wirth)

25. 11. – poslednja njedzela po Swjatej trojicy

Spominanje na zemrělych

Bart 8.00 hodž. Bože wotkazanje
(farar S. Albert)
Bucecy 8.30 hodž. kemše
(farar G. Lazar)

Pomhaj Bóh, časopis ewangelskich Ser-
bow. – Wuchadza jónkróc za měsac z li-
cencu č. 417 Nowinarskeho zarjada pola
předsydy Ministerskeje rady NDR. – Rja-
duje Konwent serbskich ewangelskich du-
chownych. – Hłowny zamołwity redaktor:
Farar Cyril Pjech, 84 Riesa 11, Wind-
mühlenstraße 17, tel. 44 91. Ekspedycja:
Farar Lasar, 8601 Bucecy (Hochkirch,
Kirchweg 4). – Ludowe nakładnistwo Do-
mowina, Budyšin. – Čiše: Nowa Doba,
čísčernja Domowiny w Budyšinje
(III-4-9-1693)